

set sig ved ikke at gøre det, men heller ikke herpaa skal jeg, hvor fristende det end kunde være, komme ind.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) talte dernæst om Følgerne af denne Sag, og derom vil jeg sige, at jeg nærmest er enig med de Herrer, der have været uenige med det ærede Medlem paa dette Omraade. Men maaske have de heller ikke forstaaet ham rigtigt. Jeg antager, at naar han sagde, at det skulle vi ikke gøre tiere, skal det forstaas paa den Maade, at saa dumt og letsindigt, som man her er kommen til det paa Grund af manglende Oplysninger, hvad det ærede Medlem saa stærkt fremhævede, skulde man ikke bære sig ad oftere. Men at Staten aldrig skulde komme til at yde Hjælp under Panik eller økonomiske Kriser, tror jeg ikke, der er nogen, der vil paastaa. Da bagefter den sjællandske Bondestand kom i Nød, var Bankgarantien et Fortilfælde. Man gik ganske sikkert med god Villie til at hjælpe de sjællandske Bønder, men om man havde haft det samme Held til at overbevise navnlig det høje Landsting om denne Hjælps Nødvendighed og Rimelighed, hvis ikke Bankgarantien havde været, nærer jeg dog nogen Tvivl om. En anden Følge af dette Fortilfælde, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har fremdraget, er Forholdet overfor Arbejdsløsheden. Jeg tror ogsaa, at det vil blive saaledes i Fremtiden — man kan beklage det, eller man kan have Sympati dermed —, at Staten fremtidigt vil være nødt til at gribe økonomisk ind, naar der kommer en pludselig Samfundskrise. Og det vil ikke mindst være Følgen af, at man saa resolut, og man kan ogsaa sige saa uoplyst gik til Bankgarantiloven af Februar 1908. Hvis det ærede Medlem lever længe nok, hvad jeg i høj Grad ønsker, baade for hans egen Skyld og for hans Tilhængeres og den danske Rigsdags Skyld, vil han muligvis kunne opleve, at noget som det, her er sket, ogsaa sker igen.

Et advarende Tegn er der kun ved den Form, hvorunder Statens Indgriben skete. Naar man en Gang har Staten virkende paa den Maade, er der ikke for mig noget afskrækkende i, at den griber regulerende og hjælpende ind. Men det, at Staten kommer til at staa som virkelig Medbestyrer af fallerede Banker, finder jeg lige saa forkasteligt og lige saa uværdigt som det ærede Medlem, der anvendte dette Udtryk. Det haaber jeg ganske

sikkert ikke vil foregaa mere. Jeg synes derimod, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gaar noget for vidt, naar han siger, at det ærede Medlem fra Æbeltofts (N. Neergaard) Ord skulde ramme al Forretning her i Landet. Jeg tror ikke, at man saaledes kan skære alting over een Kam. Forretning er Forretning, men der er dog forskellige Sorter af Forretninger. Det kan virkelig ikke nytte at mene, at al Forretning i og for sig af det ærede Medlem er betegnet som uværdig. Men at Staten sammen med Banker bestyrer fallerede Banker, vil jeg ønske aldrig nogen Sinde skal gentage sig. Jeg vil ogsaa ønske, at man hurtigst mulig kommer ud over det.

Men Sagen er, at hvis man hurtigt vil ud af det, maa man ogsaa forsøge paa at faa den Likvidation, som man skal til, hurtigst muligt ud af Verden. Jeg er noget i Tvivl om, hvad det høje Tings Mening er her. Thi dette høje Tings Repræsentanter sige: Lad os hurtigst muligt blive færdige. Dette er ganske sikkert en Begyndelse, en foreløbig Foranstaltning. Lad os hurtigst muligt se at faa Staten ud af hele Forholdet. Staten kan komme ud af Kautionsforpligtelsen, hvis Laanet falder under de 25 Millioner, men Staten staaar stadig i Afviklingskassen, den er stadig inde paa Bestyrelsen af disse Banker. Nu foreslaas det fra anden Side, ja, jeg kan ikke egentlig sige, at det foreslaas gennem dette Forslag, men det er nævnt, at man tænker paa at danne et Ejendomselskab for Detailhandlerbankens Ejendomme, ligesom man tænker paa at danne et for Laanekassens, hvad jeg ogsaa tror, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) nævnedes. Og det er saa blevet sagt, at man maa sørge for, at Staten lukrerer tilstrækkeligt derved, og at det ikke alene bliver Bankerne, der lukrerer.

Jeg forstaaer nok, at de 5 Hovedbanker ikke ere yndede i dette Ting. Hvis Bankerne have troet, at de ved den Maade, hvorpaa de her have været med til at garantere, og overhovedet ved den Maade, de ere optraadte paa, have erhvervet nogen Sympati i dette høje Ting, have de taget fejl. Bankernes Repræsentanter pleje at spørge Finansministeren ved de Møder, vi have haft sammen, hvad Grunden kan være dertil. Jeg har med den Høflighed, der udmærker mig, ikke villet gaa dybt ind paa, hvad Grunden kunde være. Men hvis den Forhandling, der føres her, bliver hørt af Bankerne, ville de lægge Mærke til, efter de mest forskellige Repræsentan-